

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 23420

гр. София, 14.11.2024 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 28 състав,
в закрито заседание на 14.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антони Йорданов

като разгледа дело номер **5804** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 144 от АПК.

Образувано е по молба, именувана „касационна жалба“ Централната избирателна комисия и изпратена по компетентност от Върховния административен съд с Определение № 11878/05.11.2024г., с искане за изменение на Решение № 11561/11.07.2024г. на Административен съд София – град, Второ отделение, 28-ми състав, постановено по адм.д.№ 5804/2024г., в частта за разноските.

Молителят твърди, че съдът не е следвало да присъжда на оспорващата страна разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 4100 лева, тъй като това възнаграждение е прекомерно с оглед на правната и фактическата сложност на делото и извършените процесуални действия от защитника. Претендира се от съда да измени съдебното решение в частта за разноските, като присъди адвокатско възнаграждение в минимален размер съгласно чл. 36 от Закона за адвокатурата.

Така направеното искане е изпратено за отговор на насрещните страни, като в срока по чл.248, ал.2 от ГПК е постъпил отговор от процесуалния представител на оспорващата страна, с изразно становище за неоснователност на молбата.

Настоящият състав, преценявайки доводите на молителите и данните по делото, прие за установено следното:

Молбата е подадена от надлежна страна и в срока за обжалване на съдебното решение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество молбата е неоснователна.

Съгласно чл.143, ал.1 от АПК, на чието основание са присъдени разноски по делото в полза на поискалата ги страна, когато съдът отмени обжалвания административен акт ответникът заплаща всички направени по делото разноски, включително минималното възнаграждение за един адвокат, определено съгласно наредбата по чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, ако другата страна е ползвала такъв.

Претенцията за разноски, макар и обусловена от разрешаване на повдигнатия спор,

има относителна самостоятелност, тъй като отговорността за разноси не е правна последица, по която съдът дължи служебно произнасяне, а въпрос, по който се произнася, само, след като бъде сезиран. В чл. 248, ал. 1 ГПК е предвидено, че съдът по искане на страната може да допълни или да измени решението в частта му за разноските. Следователно текстът разграничава две хипотези, свързани с промяна на вече постановения съдебен акт в частта му, с която е определена отговорността за разноси, установени като изключение от правилото на чл. 246 ГПК.

Аналогично на чл. 250 ГПК, първата хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК обхваща случаите, при които съдът не се е произнесъл по иначе валидно заявено и прието искане за разноси. Разгледаната правна характеристика на допълване на съдебния акт в обсъжданата част е процесуален способ за отстраняване непълноти при формиране волята на съда. Уредена като изключение от принципа, въведен с чл. 246 ГПК, тази непълнота може да бъде отстранена, без да се променя вече постановения съдебен акт в същата част. Пропускът на съда да се произнесе по своевременно направеното от страната искане за разноси не се преклудира при липса на представен списък по чл. 80 ГПК, поради което и представянето на списък на разноските не е предпоставка за реализиране на допълване на решението в тази му част.

При втората хипотеза на чл. 248, ал. 1 ГПК, след като съдът е определил дължимите разноси, е налице искане от страната те да бъдат приведени в съответствие с нейното твърдение за осъществяването им, което искане не е за допълнително произнасяне, а за изменение в размера на вече присъденото. По тази причина и правната последица, установена с чл. 80, изр. 2 ГПК, настъпва само по отношение на изменението на решението в частта му за разноските, а не по отношение на неговото допълване. (т.8 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК)

Както искането за присъждане на разноси, така и искането за намаляване на заплатеното адвокатското възнаграждение, поради прекомерност, следва да са заявени своевременно. Искането по чл. 78, ал. 5 ГПК следва да бъде направено до приключване на устните състезания по делото, съотв. до постановяване на прекратителното определение, с което същите са присъдени. Когато след постановяване на решението или прекратителното определение по делото, страна по делото поиска от съда да допълни или измени решението си в частта за разноските на основание чл. 248, ал. 1 ГПК, като ѝ присъди разноси, насрещната страна може да направи искането по чл. 78, ал. 5 ГПК в срока за отговор по чл. 248, ал. 2 ГПК и то ще бъде своевременно – преди произнасянето на съда по разноските. Когато обаче искането по чл. 78, ал. 5 ГПК се прави за пръв път по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК, както е в случая, то е несвоевременно. (Определение № 54 от 9.02.2021 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3302/2020 г., III г. о., ГК)

С оглед на изложеното съдът обуславя извод, че процесното искане за изменение отменителното решение на АССГ в частта на разноските е неоснователно, тъй като по същество представлява ново искане, което е заявено след приключване на делото.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата от Централната избирателна комисия, с искане за изменение на Решение № 11561/11.07.2024г. на Административен съд София – град,

Второ отделение, 28-ми състав, постановено по адм.д.№ 5804/2024г., в частта за разноските.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

На основание чл. 138 от АПК препис от определението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: